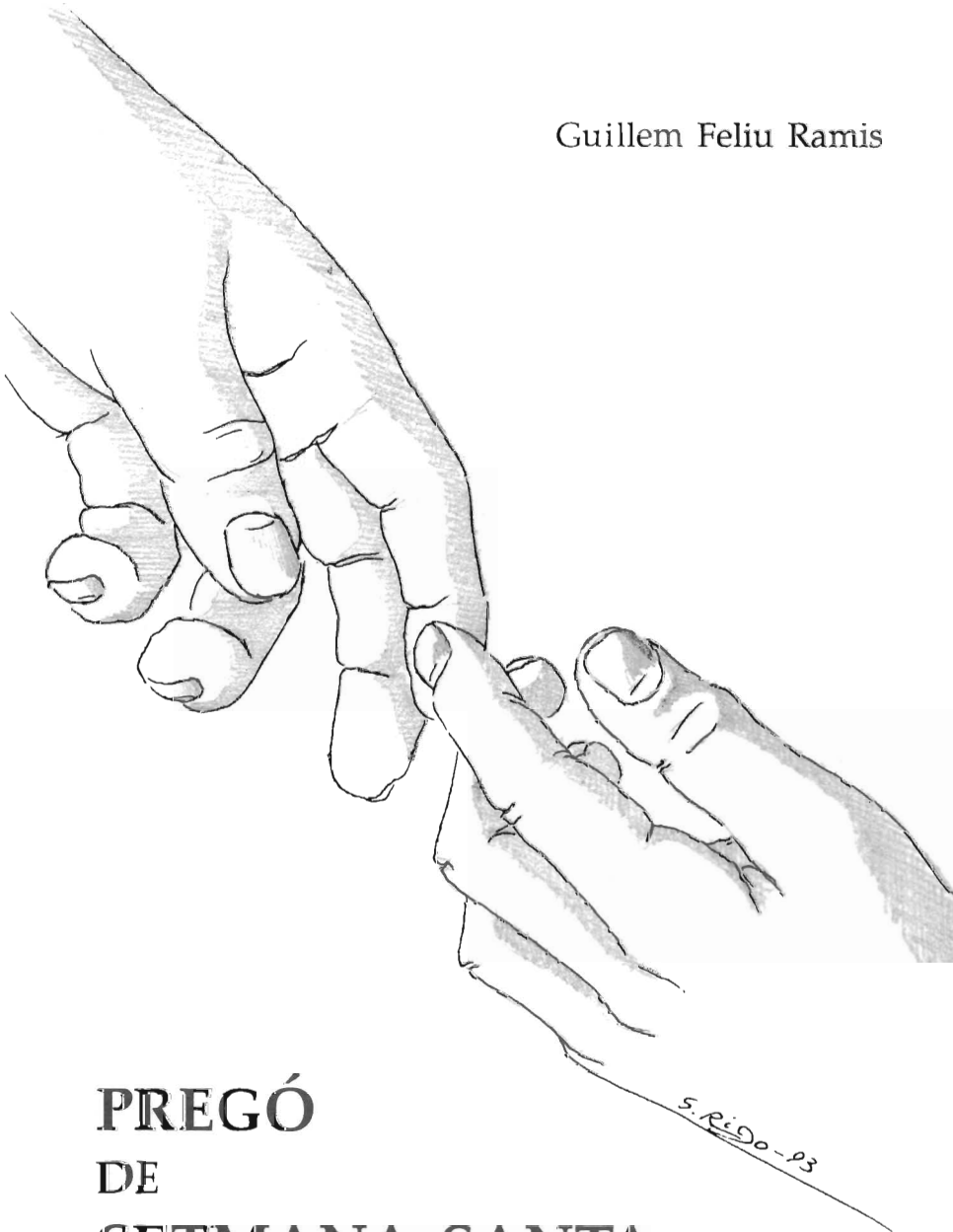

Guillem Feliu Ramis

PREGÓ
DE
SETMANA SANTA

Felanitx, 1993

A la companyia de Sant
Agusti amb agraiement i estimes
de bons Confarers.

Guillem Feliu Ramis

Guillem Feliu Ramis

pronuncià aquest Pregó

de Setmana Santa,

en el Convent de Sant Agustí

de Felanitx,

divendres dia 2 d'abril de 1993.

PAS A PAS

Tenc el goig de poder expressar la meva satisfacció i gratitud a la Confraria de Sant Agustí per haver-me convidat a ésser el vostre pregoner.

Vos he de confessar, des de la meva senzillesa, que més aviat m'he sentit contrari, degut als meus miraments, tal vegada exagerats, que provenien del fet que un pregó no és un assaig llegit sinó un discurs per ésser escoltat.

Voldria acostar-vos les meves paraules, que tenen com a rera fons la crisi actual, per a tractar els problemes personals i collectius que entenebreixen el nostre temps. Tant de bo la meua veu fos un crit profètic i no moltes paraules que vos agradassin i prou; un obrir els ulls al nostre voltant, per ventura al vostre veïnat, per despertar del llarg letarg i acomodació per tornar a tocar de peus a terra i veure un altre cop les coses tal com són per anomenar-les pel seu nom.

«¡No vos acomodeu!». Consell difícil en aquests dies revoltosos d'incertesa en què la pressió de la majoria ha condicionat inconscientment el nostre esperit i ha paralitzat els nostres peus perquè ens resistiguem a lluitar per una causa justa però impopular i ens per-

suadeixen de la necessitat de conformar-nos. Sembla que la nostra societat s'ha encoixinat tant que qual-sevol crit profètic sona com a nosa.

Davant un rosari tan llarg de genis malignes com la injustícia econòmica, l'afany desmesurat per destrossar el nostre entorn mallorquí, la malmenada que pateixen els drets de l'home, la sobrevaloració del tenir per damunt de l'ésser, a on dóna la impressió que Déu ha mort per a donar pas al super-home, la qual cosa dóna raó al nihilisme d'en Nietzsche. Davant tot això, no vos acomodeu! Pau ja ho aconsellava: «No vos acomodeu al model d'aquest món...». Som cridats a ésser gent de conviccions, no de conformitat; de noble moral, no de respectabilitat social.

A despit d'aquesta tendència a acomodar-nos, seria del meu agrat que aquestes paraules donassin raó a la vostra esperança en el pòrtic de la Setmana Santa.

Vos convit a mirar i contemplar amb mi, pas a pas, amb els ulls ben oberts i amb un cor de pasqua transparent, el pas d'aquelles imatges que, any rera any, presideixen les nostres processons felanitxeres, imatges ben vives, tan reals que, sols contemplant-les des del silenci interior, són el model a seguir del bon cristià i en cavi un destorb per als situats. Aquestes imatges, gairebé dos mil anys després, són pedres vives que clamen justícia.

1. EL TESTIMONI DEL FILL DE L'HOME.

La Confraria de Penitents de Sant Miquel acompanya la imatge de l'Eccehomo.

L'amor sense límits és portat davant els jutges, el poder religiós i els corruptes polítics.

Els poders corruptes es pacten per a jutjar un innocent que els condemna amb el seu silenci. Jesús, baix dels vestits humils i despreciables, mostra la seva realitat, en contraposició amb la covardia de Pilat, la lleugeresa d'Herodes i l'encegament dels capitosts jueus.

És l'expressió dramàtica de la força de les tenebres, que té els seus fonaments sobre la injustícia.

Enmig d'aquest drama humà d'homes dominats per tota una quantitat de passions, que van des de la covardia fins a l'odi, està Jesús enmig, silenciós, imperforable, serè, l'únic que pren una opció des del racó més íntim de la seva consciència.

Davant un home com aquest, el poder només té una sortida: eliminar l'acusat.

Des de llavors, quants de crims s'han comès en nom de la llei per disfressar l'amor al poder i a la pròpia seguretat!

I mentres el terrorista zelota Barrabàs és amollat, Jesús és declarat innocent i condemnat a mort.

S'ha arribat a l'absurd. Però la història humana està plena de fets semblants. La humanitat encara avui camina cap a l'autodestrucció per la locura dels que la dirigeixen. Els assassins de pobles sencers no solament es mouen en llibertat sino que, fins i tot, estan sobre el pedestal del poder mentres milions d'innocents moren sota la violència de la fam i la marginació.

Aquesta plana dramàtica convida l'home a mantenir-se dret, proclamant una i altra vegada el dret a sentir-se senzillament home.

2. MARIA, LA MILITANT EXEMPLAR.

«Sigueu cautelosos com les serps i senzills com els coloms». Mt. 10, 16 ss.

El Club Taurí porta el pas de La Macarena.

L'evangeli demana un cor tendre. La fortalesa d'esperit sense la tendresa de cor és freda i egoïsta i sotmet la vida de l'home a un hivern perpetu, mancada de l'escalfor de la primavera i de la calor grata de l'estiu.

La persona eixuta de cor mai no estima de veritat, més eviat s'afilia a un utilitarisme que valora l'altra principalment per allò que en pot treure d'ella. Mai no experimenta la bellesa de l'amistat, perquè és un terròs de gel per sentir afecte envers els altres. És una illa solitària. Està mancada de compassió. No la commouen ni els dolors ni els sofriments dels seus germans. Passa cada dia pel costat d'homes i dones infortunats, però en realitat no els veu mai. No veu la gent com a tal, més aviat veu simples objectes com engranatges impersonals en una roda que no passa mai. I en els quefers quotidians veu els homes com si fossin mans o com el resultat de teclejar un ordinador.

La grandesa de Maria resideix en el fet que és alhora forta d'esperit i tendre de cor. Té ambdues qualitats, l'austeritat i la dolcesa.

Quan som empesos i abatuts pels vents glacials de la desesperança i del buit, quan els dies s'enfosqueixen, convé saber que hi ha algú que ens estima, que es preocupa de nosaltres, que ens entèn i que ens dona una

altra oportunitat. Podem donar gràcies a Déu de tenir a Maria, que té amor i misericòrdia a balquena i que sap sintetitzar l'amor i la justícia, que ens guia per les valls tenebroses de la vida fins als viaranys assolellats de l'esperança i la plenitud.

3. EL CAMÍ DE CRIST I DEL DEIXEBLE.

La Secció de Cavallers de la Croada de l'Amor Diví duu el pas de Jesús portant la creu (Cercle Recreatiu).

Aquí hi resideix la raó pregona de les desilusions que han experimentat tots aquells que esperaven un Déu que aplicàs una lògica diferent, resolutòria i victoriosa. Aquí rau la novetat i l'originalitat de l'amor de Déu, que s'ha manifestat en Jesús. Sembla que les forces perverses i hostils aniquilen la força de l'amor de Déu. La història de l'home apareix en tota la seva debilitat i inutilitat. Crist està tot sol i abandonat. Malgrat tot això, segueix fiant-se de l'amor sense límits: la seva incondicionada obediència al Pare, la dignitat en front de tantes acusacions, la seva bondat, la seva solidaritat amb els pecadors, en definitiva, el seu abandó, estan tots abocats, sense cap reserva, a l'amor.

Jesús es carrega tot el feix del desamor, de la incomprensió, de l'abandó i de la traïció dels deixebles, de nosaltres mateixos, damunt les seves espatlles.

I a pesar de tot, treu forces d'allà on no n'hi ha per parlar a les dones que ploraven per ell. La topada de Jesús amb aquestes dones és el clam victoriós i alliberador de la seva missió. Elles, com tota dona avui, són víctimes d'una estructura d'opressió i estan engendrant fills per a la guerra, trista missió que la societat assigna a milions de dones abocades al dolorós deure d'entregar fills per a la mort.

4. EL CIM DE L'AMOR.

La Confraria de la Sang de la Congregació Mariana porta una petita talla del Sant Crist del Sepulcre i, per altra banda, la Confraria de Sant Agustí porta una talla del Sant Crist.

Déu té els braços estesos amb el seu Fill: un, prou robust per envoltar-nos de justícia; l'altre, prou robust per abraçar-nos amb la gràcia.

Aleshores, Jesús diu: «Pare perdonau-los». Aleshores, quan es precipitava cap als abismes d'una agonia espantosa. Aleshores, quan l'home s'havia humiliat fins a l'extrem. Aleshores, quan les mans perverses de la criatura havien gosat crucificar el Fill únic del Creador. Aleshores, Jesús diu: «Pare, perdonau-los».

Mai no hi ha hagut dins la història un exemple més clar d'unitat entre la paraula i l'acció.

La gran tragèdia és que els homes rarament estableixen un pont entre la teoria i la pràctica, entre el dir i el fer.

Massa sovint, les nostres vides es caracteritzen pel rigor del credo i l'anèmia de l'acció. Parlam apassionadament de pau i ens preparam constantment per a la guerra. Aquesta estranya dicotomia representa el costat tràgic del pelegrinatge terrestre de l'home.

Els qui infringeixen les lleis o les normes establertes estan abocats al negre avenc de la condemna i, o bé es topen amb una societat lenta en el perdó, o bé se'ls tanca la porta d'una segona oportunitat.

Però des de dalt de la Creu, Jesús ha proclamat amb tota solemnitat una llei més sublim: vèncer el mal amb el bé. Crucificat per odi, Ell respongué amb amor. Perquè Jesús no fou clavat sols pel pecat, sinó per

l'encegament. Els homes que cridaven: «Crucifica'!», eren manco dolents que cecs. «No saben el què fan», digué Jesús. L'encegament era llur confusió.

5. «PARE, QUE NO ES FACI LA MEVA VOLUNTAT SINÓ LA VOSTRA». Llc. 22, 39-46.

El Pas de l'oració a l'hort de Getsemaní, que el porta la Confraria de la Germandat Cristiana Obrera.

Ja és tard. Jesús viu els darrers moments més dramàtics de la seva vida i n'és totalment conscient. No és d'extranyar la seva angoixa, angoixa ben humana que es resisteix a la mort. És la temptació a tornar enrera, però en el fons del seu cor neix la decisió més lliure que hagi pres mai: «Pare, que no es faci la meva voluntat sinó la vostra». És l'oració que Ell ha ensenyat als Apòstols, és la mateixa que li dóna força per seguir endavant; oració d'obediència al Pare, de ruptura amb si mateix, de trencament amb tot egoïsme, just però lògic perquè entrava en joc la vida dels seus germans.

Mentrestant, els amics, descoratjats pel drama, trists perquè tots els seus projectes s'esbaldreguen, fugen de si mateixos, es dormen: no han sabut mantenir-se drets com a homes en el moment de la prova, dins la temptació, en la crisi, a l'hora de definir-se.

6. NEIX UN MÓN NOU.

La Confraria de Sant Agustí porta a les processons una talla del Crist jacent.

No és una simple mort biològica d'un home. És una mort total que abraça tota l'estructura humana. Amb Jesús mor un tipus d'home, un estil de vida. Mor la injustícia que el va condemnar, les estructures religio-

ses farisàiques que el perseguiren, la corrupció saducea que el va ridiculitzar i la prepotència del poder cívic militar que el va sentenciar.

Amb Jesús ha mort l'estructura d'iniquitat que cobreix la terra, la política i la religió, social i racial. Amb Ell ha mort el culte al poder, als doblers, a l'avarícia i al plaer. És per això que Jesús no mor suspirant sinó pegant un crit ben fort de victòria, ploralla de l'home que acaba de néixer, un crit de suprema i absoluta llibertat.

Mentrestant, tot el món roman mut, en un silenci sense vida, contemplant aquell que va morir per entregar-se i morí entregant-se. Perquè aquest home era lliure.

7. MARIA, LA DONA ATENTA.

La Confraria de la Pietat acompanya a les processons la Imatge de la Pietat.

Maria no es comporta passivament, com no és passiva la terra quan produeix el verd dels camps i els fruits dels arbres.

Maria, amb els braços oberts, porta sobre el seu si Aquell que és vida. La seva actitud segueix essent de total disponibilitat i confiança en Déu.

Aquesta disponibilitat fa que l'home avui estigui sempre atent i alerta a la crida de Déu. Una crida que no consisteix en res miraculós o sensacional, sinó que es manifesta mitjançant els esdeveniments de cada dia.

Com Maria, no sempre sabem el com succeeixen les coses, però així i tot, se'ns exigeix donar un sí total i absolut. És una convidada a estar atents per descobrir

milers de formes de servei, des d'un somriure fins a donar tota la nostra vida.

És aquesta actitud l'essència de la llibertat cristiana, que consisteix en una total disponibilitat a l'amor i al servei fratern, renunciant al propi jo, al narcisisme i al capritx que esclavitza o a l'ambició que oprimeix. Llibertat que ens fa passar del jo al tu, de l'egoïsme a l'amor, de l'aburgesament al compromís.

8. LA LLAVOR ÉS DEPOSITADA DINS LA TERRA.

La Confraria de la Creuada de l'Amor Diví porta en processó el pas del Sant Enterrament.

Jesús és enterrat en un sepulcre nou com a llavor depositada dins la terra verge per germinar i donar fruit.

Hem de saber que esperar que Déu ho faci tot mentre nosaltres no fem res no és fe, sinó superstició. Cal enterrar ensems el pecat i la llavor de l'esperança. És necessari tenir fe. La fe és «creure en», no «creure que». És obrir un crèdit que ens posa a la disposició d'aquell en qui crec. Així l'home, amarat de Déu i Déu obrant a través de l'home, aportaran uns canvis increïbles en les nostres vides socials i individuals.

Ningú no pot alliberar-se d'un mal hàbit sols invocant Déu perquè faci la feina, sinó només si es rendeix i esdevé instrument de Déu. Pau diu «Tot aquell qui és en Crist, és una nova criatura». Si un home és en Crist, és una nova persona, el seu jo vell s'ha esvaït i ha esdevingut fill de Déu.

Crist ha sabut canviar un Simó d'arena en un Pere de roca. Va transformar un Saule perseguidor en un Pau apòstol. Va convertir un luxuriós Agustí en un Sant

Agustí. Ha mudat, mitjançant el Projecte Home, el jove que s'arrossegava presoner de la droga en un home responsable i capaç d'afrontar una nova vida.

9. LA DONA AGOSARADA.

La Confraria del Sant Crist del Sepulcre porta la imatge de la Verònica.

La dona decidida, capaç de rompre la barrera de la por, capaç d'ajocar dins ella el dolor d'una criatura innocent indefensa i malmenada, per haver volgut amorosir voluntàriament les ferides del Fill de Déu, ens mostra, amb les mans obertes, la seva faç destrossada.

Els ulls de l'home actual, capaços de commoure's davant aquesta esgarrifadora imatge que la Verònica porta amb les mans, haurien de ser també capaços de commoure's davant la faç destrossada dels espais naturals que ens envolten, malmesos també per certs interessos particulars. Perquè oposar-se als projectes ecològics de Déu és caure en el pecat.

10. MARIA, ABOCADA A RETROBAR EL SEU FILL DINS LA RECERCA I EL DUBTE.

La Confraria de la Creuada de l'Amor Diví porta en processó la Dolorosa.

Maria, dona humil, és sent humanitat que, contra tota esperança, confia en l'alliberació. Representa encara avui tota aquella multitud adolorida, angoixada, marginada per la societat. Representa els homes afeixugats per un treball esgotador i un sou miserable; aquells que capten una feina com si fos una llimosna; representa a totes aquelles dones afligides que desfilen per l'assistència pública, perduda l'alegria per haver

de criar fills d'ulls trists i panxes buides; totes aquelles persones «cremades» perquè mil vegades se'ls ha defraudat miserablement, perquè són els sense dret, els sense cultura, els sense doblers i els sense veu. Maria representa tots aquests que, malgrat tot, mantenen el seu cor intacte, amb una fe i una confiança més fortes que la mateixa mort.

A tota aquesta gent que avui segueix confiant en que hi ha justícia i que s'ha de seguir lluitant, avui se'ls diu: alegrau-vos, el Senyor està de part vostra!

No és una alegria enganadora ni, molt manco, un opiaci per no sentir ni afrontar el dolor. Maria haurà d'enfrontar-se amb la duresa de la vida sabent que no ho té tot resolt: el naixement del seu Fill, l'escàndol de la seva vida pública i el glop amarg de la creu, que no és fàcil de pair. Però en tot allò que fa hi ha una confiança, una esperança més gran que la seva debilitat.

L'home que realment creu en aquest Déu és capaç de l'impossible, sense saber el com, però amb la certesa que arribarà l'hora de la justícia.

Una humanitat sense fe està perduda; una família sense aquesta confiança naufraga; un home sense aquest esperit fort no és un home, és un simple vegetal que solament es mou pel pes de la inèrcia.

10. EL «PAS A PAS» DESEMBOCA IRREVERSIBLEMENT A LA TOMBA BUIDA.

La tomba buida és el símbol de la fe en el resuscitat, és la victòria total de l'home que sap assumir en el dolor tota la seva condició humana, amb fe en la vida, perquè Déu és un Déu de vius.

I per nosaltres és Pasqua, o sia, el pas de la mort

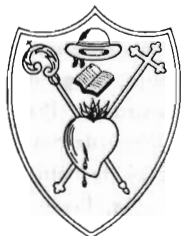
a la vida, de l'opressió a l'alliberació, cada vegada que ens convencem que som uns inconformistes, que no ens deixam dur, que lluitam per la justícia amb convicció, que no tenim por a la mort, sabent afrontar les contrarietats, sabent assumir l'espera, sabent que la història té un final i un sentit. Així serà l'Encontrada: la topada amb un mateix i amb l'altre, per exclamar junts: És viu!

EDICIÓ PATROCINADA PER

BANCA MARCH

i

CONFRARIA SANT AGUSTÍ